

Prof. dr Aleksandar Krstić

HOMEOPATIJA I ZDRAVLJE

Priručnik za samopomoć i uzajamnu pomoć u lečenju ljudi

Novi Sad, 2000.

Ovaj priručnik je za samopomoć i uzajamnu pomoć i nema nameru da zameni stručno mišljenje vašeg lekara.

Tekst je namenjen onima koji aktivno učestvuju u održavanju svoga zdravlja i uklanjanju bola i bolesti kod ljudi.

Autor

Iz SADRŽAJA

5. HOMEOPATIJA ZA SVAKOG U VIDU PITANJA I ODGOVORA.....	23
5.1 Šta je homeopatija?	23
5.2 Kakve supstance se koriste u homeopatiji?	23
5.3 Kako deluje homeopatija?	23
5.4 U čemu se homeopatija razlikuje od klasične medicine?	23
5.5 Klasični lekovi mogu imati neželjena dejstva. da li ih imaju i homeopatski lekovi?.....	23
5.6 Da li se pogoršanje javlja kod svakog slučaja?	24
5.7 Od kada postoji homeopatija?.....	24
5.8 Šta je pokrenulo razvoj homeopatije?	24
5.9 Da li se puno toga izmenilo od tada?.....	24
5.10 Da li su homeopatske supstance korisne kod svih vrsta bolesti i (za sve bolesnike)?.....	25
5.11 Da li homeopatija može pomoći u slučaju alergije?.....	25
5.12 Da li homeopatija može pomoći hroničnim bolesnicima?.....	25
5.13 Da li homeopatija pomaže u slučajevima kada postoje po život opasna oboljenja (kao što je rak)?.....	25
5.14 Da li homeopatija pomaže da se izbegne hirurška intervencija?.....	25
5.15 Ako je neko bio podvrgnut hirurškoj intervenciji, da li homeopatija može da pomogne?	25
5.16 Da li je homeopatija sigurna za bebe i decu?.....	26

.....

5. HOMEOPATIJA ZA SVAKOG U VIDU PITANJA I ODGOVORA

Homeopatija je nepoznata ogromnoj većini naših ljudi, a u njih uključujemo i većinu lekara. Samo jedan manji broj njih se sreo sa homeopatijom, u toku svog boravka u inostranstvu:

5.1 Šta je homeopatija?

Homeopatija je proces prirodnog isceljenja u kojem se lekovi koriste da bi podstakli prirodne moći organizma za samoisceljenje. Naziv potiče od dve grčke reči (*hómoios*, *páthos*), a značenje mu je lečenje sličnog sličnim. To znači da supstanca koja je potrebna pacijentu data zdravoj osobi prouzrokuje iste simptome i znake koji su prisutni kod tog pacijenta.

5.2 Kakve supstance se koriste u homeopatiji?

Lekovi koji se koriste u homeopatiji uglavnom se dobijaju iz mineralnog, biljnog i životinjskog sveta. Ređe se koriste produkti specifičnih bolesti, kao što su male boginje, ovčije boginje, veliki kašalj, sifilis, gonoreja, rak itd., da bi se stvorila odgovarajuća lekovita supstanca (nozoda). Kasnije je potrebno da se uklone ili posledice ovih infekcija ili urođene osobine koje su prenete sa zaraženih predaka pre nego što bi neki drugi lek mogao da reši slučaj. U nekim situacijama lekovi se mogu napraviti i od specifičnih antigena, ako tog leka još nema u materiji mediki, ili od nekih ortodoksnih lekova, ako je pacijent alergičan na njih. Primeri za to su Hloroform, Penicilin i Kortizon.

5.3 Kako deluje homeopatija?

Kratak odgovor na ovo pitanje jeste da mi ne znamo više o načinu delovanja homeopatskih lekova nego što znamo o načinu delovanja većine klasičnih lekova. Pretpostavlja se da se ovi lekovi uključuju u bazalni metabolizam organizma, verovatno harmonizujući imune reakcije i ublažujući teškoće u osnovnim mehanizmima koji kontrolišu telesne funkcije. Dejstvo zavisi od sposobnosti leka da stimuliše telo na isceljenje ili, drugačije rečeno, od sposobnosti tela da izlečenjem odgovori. Ako je vitalnost organizma niska, ili ako su njegove reaktivne snage suprimirane (potisnute) dugom upotrebom steroida (lekovi dobijeni iz nadbubrežne žlezde), homeopatske supstance nisu efektivne.

5.4 U čemu se homeopatija razlikuje od klasične medicine?

Klasična medicina je uglavnom palijativna (ne leči uzrok, nego uklanja simptome), a retko kurativna (leči, uklanja uzrok nastajanja bolesti). Ona pomaže pacijentu ublažavajući simptome ili nadoknađujući supstance koje nedostaju u organizmu, kao što su hormoni i vitamini. Homeopatija, nasuprot tome, podstiče organizam da se sam izleči; njena primena može zaista dovesti do izlečenja. Prema tome, očigledno je da ta dva sistema imaju potpuno različite pristupe.

5.5 Klasični lekovi mogu imati neželjena dejstva. da li ih imaju i homeopatski lekovi?

Ne, homeopatija nije praćena toksičnim, neželjenim dejstvima. Iako su mnogi homeopatski lekovi otrovi u svom sirovom obliku, proces potenciranja kojim se homeopatske supstance pripremaju izdvaja isceljujuću moć – kvalitet leka, od toksičnih efekata koji su vezani za kvantitet. Lekovi prema tome nemaju neželjena dejstva u prihvaćenom značenju te reči. Oni, međutim, mogu dovesti do jedne vrste pogoršanja intenziviranjem pacijentovih simptoma i znakova, što može biti za njega neprijatno, čak nekada i alarmantno. To se dešava ako se daje previsoka (tj. prejaka) potencija i simptomi se ispoljavaju brže nego što bi organizam mogao da se sa njima izbori u svom tempu, tj. ličnoj brzini izlečenja. Simptomi se kreću u suprotnom smeru nego kod supresije (potiskivanja), ali je ovo neophodno ako se stremlji ka dugoročnom izlečenju. Pogoršanje je uglavnom kratkog trajanja, čak, ako je i prisutno, pacijenti se često osećaju bolje. Ono je obično praćeno značajnim poboljšanjem pacijentovog stanja.

5.6 Da li se pogoršanje javlja kod svakog slučaja?

Ne. Idealno se izlječenje postiže bez nastanka pogoršanja. Kada se razvije pogoršanje, to znači da nije data optimalna potencija i simptomi se javljaju previše brzo za taj organizam da bi ih harmonično obradio. Previsoka potencija sa prevelikom energijom mogla bi se uporediti sa čekićem kojim se razbija orah umesto da se primeni mnogo pogodnija, jednostavna krckalica, kojom se sa manje energije uspešno može slomiti ljuska oraha. Međutim, krajnji je rezultat obično povoljan, budući da posle pogoršanja sledi izlječenje.

5.7 Od kada postoji homeopatija?

Homeopatija postoji već oko dvesto godina. Formuliseo ju je nemački lekar Samuel Hahnemann 1796. godine. Princip lečenja sličnog sličnim zagovarao je još Hipokrat, petsto godina pre naše ere, ali je to tokom narednih vekova palo u zaborav. Paracelsus je prihvatio i ovaj način lečenja ljudi, ali tek Hahnemann ponovo otkriva princip homeopatskog lečenja, verbalizuje ga, i naučnim metodom, tj. eksperimentom, dovodi u ravnopravan odnos sa galenskom medicinom.

5.8 Šta je pokrenulo razvoj homeopatije?

Smatra se da je sve počelo kada je Hahnemann prevodio štivo materije medike, koju je napisao škotski lekar William Cullen. Prevodeći deo koji se bavio upotrebom kore kininovog drveta – cinchone^{1[36]}, iz koje se dobija kinin za lečenje malarije, Hahnemann se nije složio sa Cullenovom hipotezom u vezi sa načinom delovanja cinchone. Sam je uzeo tu supstancu da bi se uverio u efekat koji ona izaziva. Na njegovo iznenađenje, otkrio je da su simptomi i znaci koje je ona u njemu izazvala isti kao kod bolesti malarije (tzv. intermitentna groznica), za čije lečenje se kininova kora upotrebljava. Hahnemann je nastavio sa ispitivanjem i drugih supstanci i njihovih efekata na zdrave ljude, da bi ih posle koristio u lečenju ljudi sa istom slikom simptoma i znakova. Na osnovu rezultata ovih studija, on je proglasio princip da se slično leči sličnim.

5.9 Da li se puno toga izmenilo od tada?

Od tada, kako je sve više i više lekova ispitano, homeopatska materija medika se znatno proširila. Pravljeni su i tzv. nozode i posebni lekovi od specifičnih antigena i toksičnih materija i pridodati homeopatskoj farmakopeji. Principi homeopatije kao što ih je opisao Hahnemann isto su toliko vredni danas kao i u njegovo vreme. Razvili su se različiti teorijski pristupi, kao što je Hughova škola koja prihvata niske potencije i Kentova škola koja prihvata visoke potencije. Hahnemann se u svom poslednjem, šestom izdanju *Organona racionalnog izlječenja*, iz 1921. godine, posthumno založio za jako visoke potencije, tj. razblaženja 1 prema 50000. Navodimo da je u ranijim izdanjima favorizovao centezimalna^{2[37]} razblaženja i to posebno C30 (jedna kap supstance i 99 kapi 90% alkohola i tako 30 puta). Ovde napominjemo da razblaženje C12 već ima manje čestica nego Avogadrov broj ili 6×10^{23} , što praktično znači da u rastvoru nema nijedne čestice supstance tj. homeopatskog leka.

^{1[36]} Chinchona succirubra, raste u istočnom i srednjem delu Južne Amerike

^{2[37]} centezimalan (*nlat. centesimalis*) – podeljen na 100 jednakih delova, stotiniti

5.10 Da li su homeopatske supstance korisne kod svih vrsta bolesti i (za sve bolesnike)?

Da, u određenim granicama. *Nema grupe bolesti ili bolesnika kod kojih se homeopatija ne bi mogla primeniti.* Međutim, ako je stanje pacijenta dostiglo stadijum u kojem je potreban hirurški tretman, on se ne sme odlagati. U zavisnosti od postojanja i stepena nepovratnih (ireverzibilnih) promena, rezultati homeopatskog tretmana mogu se kretati od minimalnih do spektakularnih. Kod povreda i nesreća, homeopatske supstance mogu biti veoma korisne. Čak i u slučaju da je indikovano hirurški tretman, mogu biti korisne u uklanjanju bola, stresa, skraćanju postoperativnog perioda i ubrzanju oporavka.

5.11 Da li homeopatija može pomoći u slučaju alergije?

Da, sasvim sigurno. Upotreba potenciranog (jako razblaženog i dinamiziranog) alergena može u većini slučajeva biti veoma uspešna u otklanjanju simptoma alergije. Za dublje izlečenje nakon ovoga može da se da konstitucionalni lek (neophodna konsultacija edukovanog i licenciranog homeopate).

5.12 Da li homeopatija može pomoći hroničnim bolesnicima?

Ponovo, odgovor je da. U mnogim slučajevima, homeopatski tretman je daleko uspešniji nego klasični i postiže rezultate koji se mogu smatrati nedostižnim za klasični tretman. Veći deo ovog uspeha se pripisuje homeopatskim lekovima, koji imaju sposobnost da utiču na precipitirajuće faktore (okidači bolesti), kako u daljoj medicinskoj istoriji pacijenta (dalji tok bolesti), tako i na nasleđene predispozicije.

5.13 Da li homeopatija pomaže u slučajevima kada postoje po život opasna oboljenja (kao što je rak)?

Kancer (rak) nije jedino po život opasno oboljenje. Mnoga akutna stanja koja su opasna po život, kao što su stanja šoka, uspešno se leče homeopatijom. Kada se već razvije karcinom, multidisciplinarni pristup je često najuspešniji. Treba da su uključeni svi faktori sredine, sa posebnim naglaskom na dijetu. Iako homeopatija deluje duboko na organizam i može da utiče na duboke mentalne, emotivne i duhovne nivoe, terapija je više specifično usmerena na razvijanje duhovnih aspekata ljudskog bića, koje može biti potrebno kao pomoćna metoda, pošto koren problema kancera često leži baš na ovom nivou. Kreativne meditativne tehnike ovde mogu biti od izuzetnog značaja.

5.14 Da li homeopatija pomaže da se izbegne hirurška intervencija?

Odgovor na ovo pitanje umnogome zavisi od toga koliko je bolest odmakla. Ako se radi o podmakloj bolesti, hirurška intervencija ne bi trebalo da se odlaže. Idealno bi bilo da se slučaj tretira pre nego što dospe do tog stadijuma. Tada, ako je izbor leka pravilan, hirurška intervencija se može izbeći.

5.15 Ako je neko bio podvrgnut hirurškoj intervenciji, da li homeopatija može da pomogne?

Da, naravno da može. Lekovi se mogu davati i preoperativno i postoperativno, da ubrzaju izlečenje i da ublaže efekte zabrinutosti, šoka i anestezije. Uopšteno, pacijent koji je tretiran homeopatski mnogo se brže oporavlja u postoperativnom periodu u odnosu na pacijenta koji nije lečen homeopatski.

5.16 Da li je homeopatija sigurna za bebe i decu?

Da, s obzirom na to da nema štetnih efekata. Pošto bebe (novorođenčad i odojčad) i mala deca često imaju visok nivo vitalnosti, mogu se postići odlični rezultati.

. . .